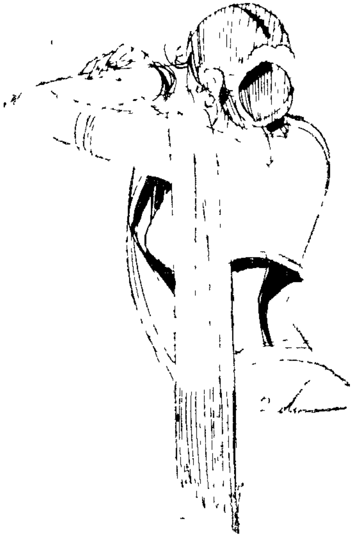

అనుమానమా! నీకో నమస్కారం!!

తెన్నేటి సుధ

"రేవతీ"

"ఊఁ"

"దగ్గరగా రా.... కూర్చో. ఊహుఁ ఇక్కడ కాదు ఇక్కడ..." చిలిపిగా చూశాడు మహేంద్ర.

రేవతికి కొత్తగా, భయంగా ఉంది. బెరుకుగానూ ఉంది. చిన్నపిల్ల కాక పోయినా ఏమిటో జరగబోయే అనుభవాన్ని తల్చుకుంటే గుండెల్లో ఏదో దడ.

ఒక్కసారి మహేంద్ర ఆమెను దగ్గరకు తీసుకొని ఊపిరాడనంతగా కౌగలించుకున్నాడు. రేవతి వదలించుకునే ప్రయత్నంలో "ఏమిటండీ" అంది.

కౌగిలి సడలించి ఆమె మొహంలోకి చూస్తూ—

"కాలేజీలో నీకు బాయ్‌ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారా?" అన్నాడు.

ఉలిక్కిపడింది రేవతి. పెళ్ళై వారం రోజులయింది.

శోభనంరోజు రాత్రి ఒక భర్త భార్యను అడగవలసిన ప్రశ్న ఇదా? ఇది సమయమా? ఇది సందర్భమా?

"ఏమిటట్లా చూస్తావు?— ఎవరు గుర్తు వచ్చారు?" అతను నవ్వుతూనే అడుగుతున్నా రేవతికి కంపరంగా అనిపించింది.

"ఎవరూ గుర్తురాలేదు. తొలిరేయి గురించి ఎన్నో కథలు చదివాను. సినిమాల్లో చూశాను. కానీ మీలాగా ఏ భర్తా భార్యను ప్రశ్నించడం చదవలేదు, చూడలేదు, వినలేదు." అంది కొంత నిష్ఠూరంగా.

"ఓ చాలా చమత్కారంగా మాట్లాడుతున్నావే. బి ఏ చదివింది కో ఎడ్యుకేషన్ కాలేజీ కదా – ఈ కాలంలో ఆడపిల్లల

పాతివ్రత్యం గురించి నాకు బాగా తెలుసులే...."

వ్యంగ్యంగా అంటున్న అతని మాటల ధోరణికి దెబ్బతిన్నట్లు చూసింది రేవతి. ఆమె మనసు చిన్నబోయింది.

మహేంద్ర ఏమనుకున్నాడో బిగ్గరగా నవ్వి- "ఏమిటట్లా దూరంగా పోతున్నావు. ఇది దగ్గరకు రావలసిన సమయం ...." ఆమెను దగ్గరకు లాక్కున్నాడు.

అతని స్పర్శలో ఏదో లోకంలో తేలిపోతున్న రేవతి మళ్ళా ఉలిక్కిపడింది అతని మరో ప్రశ్నకు-

"నీకిది నిజంగా మొదటి అనుభవమేనా?" మనసులో శూలం గుచ్చినట్లయింది. కళ్ళలో చివ్వున నీళ్ళు చిమ్మినై.

ఒక్కసారి అతన్ని ఒదిలించుకొని పక్కకు జరిగింది.

"ఏమిటి అలక?" విసుక్కున్నాడు మహేంద్ర.

"మీరు మాట్లాడే విషయాలు నాకు నచ్చలేదు. నిర్మలమైన మనసులతో ఒకటి కావలసిన రోజిది. అంతేగాని కుళ్ళు మనసుతో మన సంసారాన్ని ఆరంభించడం నాకిష్టంలేదు...." రోషంగా, ఆవేదనగా అంది రేవతి.

"స్వచ్ఛంగా ఉండాలి కాబట్టే అడుగుతున్నాను. మధు ఎవరు?...."

"నా క్లాస్‌మేట్ ...."

"అతనిదీ, నీదీ ఏ తకమైన సంబంధం?"

"స్నేహం.... అంతే...."

"మీ రిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకో లేదా?...." ఉలికిపడింది రేవతి. అతనిది ఎటువంటి మనసో తేటతెల్లమవుతున్నది. ఇతనితోనా తను సాహచర్యం చెయ్యబోయేది. గుండెలు దడదడలాడుతున్నై.

"ఏం మాట్లాడవేం?" మళ్ళీ గద్దించాడు.

"నాకూ అతనికీ ఏ విధమైన సంబంధం లేదు."

"కానీ అతను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాడు. ఇదంతా అబద్ధమా.."

"అతనికి ఆ అభిప్రాయం ఉండేది. కానీ నే నెప్పుడూ అతడిని ఆ దృష్టితో చూడలేదు- ఆ విషయం అతనికి ఏనాడో స్పష్టంగా చెప్పాను."

"ప్రతివ్రతలా కబుర్లు చెప్పకు- నీ చరిత్రంతా మొన్ననే సేకరించాను...."

ఈ నిందకు రేవతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినై. నోట్లోంచి మాటరాలేదు. కొంచెం సేపాగి మళ్ళా మహేంద్రే అన్నాడు. "పోన్లే ఇప్పుడదంతా ఎందుకు? కాసేపు సరదాగా మాట్లాడావంటే. ఏమిటంత సిరియస్ గా అయినావ్-రావోయ్..." చెయ్యిపట్టి ఆమెను దగ్గరకు లాగాడు.

యాంత్రికంగా అతని చేష్టలకామె మైనం బొమ్మలా తిరిగింది. కానీ రేవతి మనసు మాత్రం అతనిపట్ల విముఖతతో దూరం దూరం జరిగిపోతుంది.

మధుకూ, తనకూ కేవలం స్నేహమే నంటే నమ్మే సంస్కారం మహేంద్రకు

లేదని స్పష్టమైపోయింది. అతని స్వభావం కూడ తెలిసిపోయింది.

పెళ్ళి లాటరీ–ఎటువంటి వాడితో ఎట్లా జీవితం గడపాలో అడుగుపెట్టేవరకూ తెలియదు. అనుకూలమైన జత దొరికిందా లాటరీలో లక్షరూపాయల విజేతల మయినట్లు తద్వ్యతిరేకమైతే సర్వం కోల్పోయినట్లు.

శోభనం గదిలోకి అడుగు పెట్టక ముందే తాను పెళ్ళి అనే లాటరీలో ఘోరంగా పరాజయం పొందినట్లు గుర్తించింది రేవతి. నిట్టూర్చడం మినహా అప్పుడు చేయగలిగిందేముంది! తీయగా కరిగిపోవాల్సిన రేయి బాధగా నిట్టూర్చింది.

* * *

ఉదయం లేచి స్నానంచేసి మహేంద్ర లేచేసరికి కాఫీ తీసుకుని గదిలోకి వచ్చింది రేవతి– రాత్రి అతనితో జరిగిన సంభాషణ అబద్ధమైతే బాగుండునని పిస్తున్నది.

కాఫీ అందుకుంటూ తనను చిలిపిగా కవ్విస్తాడేమోనని ఏమూలో ఉన్న ఆశ అతని ప్రశ్నకు ఆరిపోయింది.

"మధు ఉండేది ఈ ఊళ్ళోనే కదూ!"

కడుపులో దేవేసినట్లుంది అతని ప్రశ్న. 'అనుమానం రోగం– అది చావుతో కాని పోదు.'– అనుకుంది కసిగా.

"ఆ....ఇక్కడే – బ్యాంకులో పన్జేస్తాడు" అంది నిర్లిప్తంగా.

"ఫోన్ నంబరు తెలుసా?"

"ఆఁ........"

"సాయంత్రం మనింటికి భోజనానికి రమ్మని ఫోన్ చెయ్యి..." అన్నాడు కాఫీ సిప్ చేస్తూ, రేవతి మొహంలో భావాలను గమనిస్తూ.

"ఇప్పుడు అతనెందుకూ?" మొహం చిట్లించింది రేవతి.

"నీ స్నేహితుడు కదా! నేనూ పరిచయం చేసుకుని స్నేహం పెంచుకుందామని..."

"అతనిప్పుడు మనింటికి రావడం నా కిష్టంలేదు...."

"నేను అతణ్ణి రమ్మని ఫోన్ చెయ్యమన్నాను. నువ్వు చెయ్యాల్సిందే— విన్నావా?" అధికారికంగా అన్నాడు మహేంద్ర.

"నా కిష్టంలేదు – నేను చెయ్యను" అక్కడ్నించి కదలబోయింది రేవతి.

"రేవతీ! మహేంద్ర అంటే ఏమను కున్నావో– ఎప్పుడూ ఏ విషయం కూడా నా మాటకు ఎదురు ఉండకూడదు– విన్నావా?" గర్జించాడు మహేంద్ర.

ఎంతో అపురూపంగా పెరిగిన రేవతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండినై. శ్లేష్మంలో పడ్డ ఈగ చందాన ఉంది పరిస్థితి. ఈ బంధాన్ని తెంచేసుకొని సాధ్యమైనంత దూరం సాధ్యమైనంత తొందరలో పారిపోవాలనుకుంది. దాంపత్య జీవితంలో

అడుగు పెట్టిన మరుసటిరోజే ఈ విధంగా అనుకోవలసి రావడం ఎంత దౌర్భాగ్యం! అందమైన ఈ ముఖం కోడేలు కప్పుకున్న ముసుగులా ఉంది. చేష్టలుడిగి కూచున్న రేవతి.

"బ్రష్‌మీద పేస్టువేసి- బాత్రూమ్‌లో వేడినీళ్ళు పెట్టు-" అని మళ్ళీ గర్జించాడు.

నిస్సత్తువగా బాత్రూమ్‌వైపు నడిచింది రేవతి.

అతను మొహం కడుక్కుని స్నానం చేసి వచ్చాడు. యాంత్రికంగా ఇడ్లీప్లేటు, మంచినీళ్ళు ముందుంచింది.

"నువ్వు తిన్నావా?" అన్నాడు.

లేదన్నట్లు తలూపింది రేవతి.

"నువ్వూ తెచ్చుకో."

"నాకు తినాలని లేదు" అంది.

"అయినా తినాల్సిందే." ఇంత అధికారం ఇంతకుముందు ఎప్పుడూ ఎరగని రేవతి అతని ప్రతి మాటకు ఉలిక్కిపడుతోంది. తప్పనిసరిగా ప్లేటు తెచ్చుకుని కూర్చుంది. అదొక జైలులాగ తానొక ముద్దాయిలాగా, బందీగా— మహేంద్ర యముడిలా అనిపిస్తోందే కానీ కాపురానికి వచ్చిన రెండోరోజు భర్తతో పంచుకోవాల్సిన అనుభూతులేవీ మనసు ఛాయల్లోకి రావడంలేదు చిన్న ఇడ్లీముక్క కూడ గొంతు దిగడంలేదు. మహేంద్ర మాత్రం గబగబా తినేశాడు.

"ఇదిగో ఎల్లుండి ఊటికి వెళ్ళడానికి టికెట్స్ బుక్ చేశాను."

'మన ఆనందానికిప్పుడు ఊటీ నే తక్కువైంది-' అనుకున్నది అక్కసుగా రేవతి.

రేవతి వంటచేసింది.

9-30 గం లకు ఆఫీసుకు బయల్దేరేముందు "అన్నం వడ్డించేమంటారా?" అన్నది. అసలు అతనితో మాట్లాడాలని ఏకోశానా లేదు.

"క్యారేజీలో పెట్టు" అన్నాడు.

అన్నం క్యారేజీలో పెట్టి తీసుకువచ్చి టేబుల్‌మీద పెట్టింది.

ఫోన్ పక్కన కూర్చుని "మధు ఫోన్ నెంబరు ఎంత?" అన్నాడు మహేంద్ర. అతని ఉద్దేశం ఏమిటో అంతుపట్టడం లేదు.

మాట్లాడకుండా చిన్న స్లిప్ మీద నంబర్ వేసి అతనికిచ్చి వెళ్ళబోతుంటే కూర్చోమన్నట్లు కుర్చీ చూపించాడు.

రేవతి కూర్చుంది.

ఫోన్ డయల్‌చేసి రింగవుతుంటే ఆమె చేతికిచ్చాడు- "మధుని పిలిచి, రాత్రికి మనింటికి భోజనానికి రమ్మను-" అన్నాడు.

ఫోన్ చేతిలోకి తీసుకుంది.

మధు లైన్లోకి వచ్చాడు.

"హలో! నేను రేవతిని మాట్లాడుతున్నాను!" అంది.

"ఓ రేవతీ! బాగున్నారా? పెళ్ళికి రాలేకపోయాను సారీ! ఎట్లావుంది కొత్త జీవితం! మీవారెట్లాంటివారు?"

"ఆయన చాలా చాలా మంచివారు. చాలా విశాలహృదయులు. నువ్వు నాకు స్నేహితుడనని చెప్తే చాలా సంతోషించారు. ఇద్దరం కలిపి అనుకున్నాం ఈ రోజు ఏమ్మ భోజనానికి పిలవాలని— ఆయన నా పక్కనే ఉన్నారు. నువ్వు 7 గంటలకు వస్తే బాగుంటుంది....." అన్నది

"భోజనానికెందుకు—ఊరికే వస్తాను"

"కాదు కాదు. నువ్వు అట్లా అంటే మా వారు చాలా బాధపడ్తారు..." అంటుంటే మహేంద్ర పక్కనుంచి 'నేను మాట్లాడ్తాను' – అని సైగచేశాడు. 'ఫోన్ మావారి కిస్తున్నాను' అంటూ మహేంద్రకందించింది.

"హలో! మధుగారూ! నమస్కారమండీ! మా ఆవిడ, మీరు చాలా క్లోజ్ ఫ్రెండ్సని తెలిసింది. ఆఁ....కాదు కాదు మీరు భోజనానికి రావల్సిందే...." అంటూ ఇంటిగుర్తులు చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

క్యారేజీ తీసుకుని ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు.

మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకు ఫోన్ రింగయితే తీసింది రేవతి. మహేంద్ర చేశాడు. "గంటసేపట్నుంచి ట్రైచేస్తుంటే ఎంగేజ్ వస్తోంది. మీ ఫ్రెండు మధుతో మాట్లాడుతున్నావనుకున్నా...." అన్నాడు మహేంద్ర ఫోన్ తియ్యగానే.

అసలదేదో రాంగ్‌నెంబరుకి పోయి ఉంటుంది తనింతవరకూ ఎవరికీ ఫోన్ చెయ్యనూ లేదు. బయటి ఫోనూ రాలేదు.

అయినా కోపం కొద్దీ "అవును" అంది ఆవతలనుంచి ఓ క్షణం మహేంద్ర మాట్లాడలేదు.

"నేను నాలుగు గంటలకే వచ్చేస్తాను. కూరలు కొనుక్కొచ్చా" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

అతనిది ఎటువంటి స్వభావమో అర్థంకావడం లేదు.

అసలు మధు ఎవరు? తనెవరు? అతని గురించిన వేరే రకమైన ఆలోచనలు ఎప్పుడూ రాలేదు. అయినా కనిపించిన ప్రతి మగాడి గురించీ ఆలోచించడమేనా తన పని

అమ్మా, నాన్న చూసిన సంబంధాలే— మహేంద్రను పెళ్ళిచూపుల్లో చూశాక నచ్చాడన్నది తను – అతని నుండి కూడా తను నచ్చినట్టు సమాచారం వచ్చింది. అంతకుముందు ప్రేమ వ్యవహారాలు తెలియకపోయినా మహేంద్రను చూసినప్పటి నుంచి తెలియకుండానే అతని చుట్టూ ఊహలు అల్లుకుంది. కలలు కన్నది, కానీ భార్యగా అతని ఇంట్లో అడుగు పెట్టిన క్షణమే ఆశలు పీరుకాతి పోయినై. ఊహలన్నీ నిరుత్సాహపడినై.

ఆలోచనల్లో పడి కొట్టుకుపోతూనే ఉంది రేవతి. అన్నంకూడ తినలేదు.

చెప్పినట్లుగానే 4గం లకు ఇంటికి వచ్చాడు మహేంద్ర. స్వీట్సు కూరలు తీసుకుని.

మానసికంగా, శారీరకంగా కూడా అలిసిపోయి ఉంది రేవతి. పైగా ఉదయం నుంచీ ఏమీ తినలేదు. మహేంద్రకు కాఫీ ఇచ్చి, బలవంతాన వంటకు ఉపక్రమించింది.

కూరలు తరుగుతుంటే అడిగాడు "నువ్వూ మధు కలిసి ఎన్ని సినిమాలు చూశారు?" అని. తలెత్తి తీక్షణంగా చూసింది గానీ ఏం మాట్లాడలేదు. అతను ఏమనుకున్నాడో ఊరుకున్నాడు. అంత అభిమానంగల తన్ను అతనంత అవమానిస్తుంటే ఎట్లా భరిస్తున్నదో....

ఎలాగో వంట అయిందనిపించింది.... అట్లాగే వెళ్ళి మంచంమీద పడుకుంది. టైమ్ ఆరున్నర అయినట్లుంది.

"రేవతీ!" పిలుస్తూ లోపలికి వచ్చాడు. మహేంద్ర పడుకుని ఉన్న రేవతిని చూసి "ఏమిటి పడుకున్నావు? లేచి మొహం కడుక్కో.. .." అన్నాడు విసుగ్గా. అతనితో వాదన ఇష్టంలేదు-లేచి మొహం కడుక్కుని చీర మార్చుకుంది.

మనసు దిగులుగా ఉంది.

మీ ఫ్రెండు వస్తున్నందుకు సంతోషపడాలిగానీ అట్లా ఉన్నావేం. భయపడుతున్నావా?.... ..."

అతనేం మాట్లాడినా క్రూరంగా, కర్కశంగా ధ్వనిస్తోంది.

"తప్పుచేసినవాళ్ళు భయపడ్తారు— నాకెందుకండీ భయం-" అన్నది మెల్లగా. ఏడు గంటలవుతుండగా వచ్చాడు మధు. రేవతి నిర్లిప్తంగా ఉండిపోయింది.

"చాలాకాలానికి కలుసుకున్నారు కదా. అంత డల్‌గా ఉంటావేంటోయ్. ముందు మంచి కాఫీ తీసుకురా...." పరిచయాలయ్యాక ఉత్సాహపరుస్తూ అన్నాడు మహేంద్ర........ అంతా నాటకంలో ఘట్టంలా ఉంది.

మధు నవ్వాడు. "రేవతి కాఫీ చాలా బాగా చేస్తుంది. రేవతి ఇవ్వకపోతే అడిగి కాఫీ పెట్టించుకుని తాగేవాణ్ణి."

రేవతి బలవంతంగా నవ్వింది.

మహేంద్ర కూడా నవ్వేడు— ఆ నవ్వులో ఏముందోగానీ కడుపులో దేవేసినట్లు వికారంగా అనిపించింది.

కాఫీ తీసుకువచ్చేలోపుగా మహేంద్ర మధును ఏవో ప్రశ్నలు వేస్తూనే ఉన్నాడు. అక్కడకూడా వినబడుతున్నై. స్నేహ ధోరణిలో మధు చెప్తున్న జవాబులను మహేంద్ర ఏ విధంగా రిసీవ్ చేసుకుంటున్నాడో ఊహిస్తే వణుకుపుడ్తోంది రేవతికి.

"ఓహో అయితే కాలేజిడేకి ఇద్దరూ కలిసి ఫోటో దిగేరన్నమాట...."

"ఆ, అది రేవతి ఆల్బమ్‌లో పెట్టుకుంది రేవతీ! నీ ఆల్బమ్ చూపించలేదా- తీసుకురా సరదాగా చూద్దాం. .." కాఫీ తీసుకు వచ్చిన రేవతితో అన్నాడు మధు అతి మామూలుగా.

రేవతి గొంతు తడి ఆరిపోయింది. నిష్కల్మషంగా మాట్లాడుతున్న అతని

మాటలను అర్థంచేసుకునే సంస్కారం మహేంద్రకు లేదని అతనికి తెలియదు.

"కాఫీ తీసుకోండి", అంది ట్రే అక్కడ పెడ్తూ. ఆ సంభాషణ ముగిసి అతను వెళ్ళిపోతే బాగుండునని ఉంది రేవతికి.

కానీ మధు మళ్ళీ అన్నాడు "ఆల్బమ్ తీసుకురా" అని. "అది ఇక్కడకు తేలేదు" అంది మెల్లగా

"పుట్టింట్లో రహస్య స్థావరాల్లో చాలా ఉండి ఉంటై - మధూ. మీ కిష్టమైన మీ ఫ్రెండు చేసిన కాఫీ తీసుకోండి_" అన్నాడు వత్తిపలుకుతూ. నుంచునే ఉన్న రేవతిని మధు కూర్చోమని బలవంతం చేశాడు. 8 గంటలు దాటేవరకూ ఎట్లాగో టైమ్ గడిచింది. ఊఁ, ఊఁ అనడం తప్పించి రేవతి సంభాషణలో ఎక్కువగా పాల్గొనలేదు.

"ఏమిటి రేవతీ! అట్లా ఉన్నావేం?" అన్నాడు మధు ఆమె అన్యమనస్కత గుర్తించి.

"ఏమీలేదు. మీరిక లేవండి. భోజనం వడ్డిస్తాను, చల్లారిపోతోంది" అంది లేస్తూ రేవతి.

"కాళ్ళు కడుక్కు రండి - అదిగో బాత్రూమ్"-అని మహేంద్ర లేచి మధుకు బాత్రూమ్ చూపించాడు.

డైనింగ్ టేబుల్ మీద ప్లేట్లు సర్దుతున్న రేవతి 'అమ్మా' అన్న ఆర్తనాదానికి ఉలిక్కిపడి బాత్రూమ్ దగ్గరకు పరుగెత్తింది.

తలపగిలి రక్తం మడుగులో పడిఉన్న మధు, కాలయముడిలా చేతిలో ఇనుప రాడ్‌తో క్రూరంగా నవ్వుతున్న మహేంద్ర.

"నీ ప్రియుణ్ని చంపేసేనే. ఇక జీవితంలో మన మధ్య ఎవ్వరి అడ్డూ లేదు ..." అంటున్నాడు ఎర్రబారిన నేత్రాలతో రౌద్రంగా.

పైశాచికంగా, అనుమాన రాక్షసికి మారుపేరులా చిత్రమైన మనస్తత్వంగల మహేంద్ర నొక్షణం కొయ్యబారిపోయి చూసింది రేవతి. మరుక్షణం చేతిలో ప్లేటు జారవిడిచి కాలి సత్తువకొద్దీ బాణంలా గేటు బయటికి, పోలీస్ స్టేషన్ దిశగా దూసుకుపోయింది.